

en Arbejdspolitik, paa Forhold, som er laante udefra, thi udenlandske Forhold kan ikke uden videre efterlignes i andre Lande, men ethvert Lands sociale og nationale Udvikling maa hvile i Landets Økonomi. Der har tidligere i det høje Folketing været Tale om en Kommission til Undersøgelse af disse Emner. Jeg vil gerne genoptage Forslaget om Nedsættelse af en saadan Kommission, en Kommission, der skulde faa undersøgt alle de Forhold, der knytter sig til vor Økonomi, og faa belyst, hvilke særlige Situationer og Faktorer der virker hos os, saaledes at vi herpaa kunde basere en sund økonomisk Udvikling. Det gaar ikke an, og det kan fremfor alt ikke nytte at ville søge sin Frelse i Importforbud eller Reguleringer. De kan maaske virke i en Overgang, i en kort Tid, men i Længden slaar de ikke til, i Længden vil vi ikke komme udenom Følgerne af den særegne økonomiske Struktur, jeg her har søgt at gøre Redø for. Vi maa, i Stedet for slavisk at efterligne store Lande, der arbejder og virker under andre Forhold, trænge til Bunds i vore økonomiske Forhold og lade dem være afgørende for vor videre socialpolitiske Udvikling og da først og fremmest for de Forhold, Lovgivningen vil komme til at beskæftige sig med.

Jeg vil derfor endnu en Gang udtale, at jeg ganske kan slutte mig til det Syn, som Hr. Hauge anlagde overfor vor økonomiske Situation, men jeg vil dog bede Hr. Hauge om ikke at blive staaende ved det øjeblikkelige Billede og tro, at man enten ved Henvendelser til England, om de end sker med mere eller mindre udpræget Beklagelse over den Prisolitik, der føres fra den engelske Regerings Side, eller ved Importforbud eller ved andre kunstige og indgribende Foranstaltninger kan fjerne selve den naturlige Basis, som vi nu en Gang arbejder paa, og som vi maa finde os i at arbejde paa, hvis vi vil holde vor Økonomi og vor sociale og nationale Standard oppe, nemlig vort Lands Karakter som Forædlingsland.

Jeg henstiller til den høje Regering at tage Spørgsmaalet om en saadan Kommission til Undersøgelse af vore samtlige og samlede økonomiske Forhold op til velvillig Overvejelse, saaledes at vi for den rigtige Udvikling, der forestaar baade i den økonomiske og navnlig i den socialpolitiske Lovgivning, endelig faar fast Grund under Fødderne, fast Grund at bygge paa.

Formanden: Det vilde være meget ønskeligt, om dette Lovforslag kunde fær-

digbehandles i Dagsmødet, og jeg henstiller til ærede Medlemmer at være medvirkende til, at dette kan gennemføres.

Pinstrup: Jeg skal efterkomme Formandens Henstilling. Det Spørgsmaal, som i den sidste Tid særlig har været drøftet, er Valutaspørgsmaalet, og det er et overmaade vigtigt Spørgsmaal. Da jeg var en af de Repræsentanter, der fra Landbrugets Side deltog i det Valutaraadsmøde eller Fællesraadsmøde, som det vel rettere maa kaldes, der afholdtes den 27. Maj, vil jeg gerne gøre nogle faa Bemærkninger. Der forelaa dør en Indstilling, et Forslag eller, som det mere fornemt er udtrykt af Hr. Hauge, et Memorandum; men denne Indstilling var principielt ganske lig det Lovforslag, som var til Behandling i dette Tingforud for sidste Valg, forelågt af den daværende Regering, Ministeriet Zahle, men som fik den kranke Skæbne, at det egentlig kun fik Tilslutning fra een Side, fra Socialdemokraternes Ordfører Hr. Hauge, medens de andre Partiers Ordførere tog mere eller mindre stærkt Afstand derfra; Forholdet var endogsaa det, at det radikale Venstres Ordfører tog ikke blot køligt paa Forslaget, men tog paa det paa en saadan Maade, at man maatte forstaa, at dette Lovforslag ikke havde nogen Tilslutning indenfor det radikale Venstre.

Det Forslag eller den Indstilling, som forelaa paa Mødet den 27. Maj, var, som jeg sagde, principielt lig det, der var til Behandling her. Det lægger samme Myndighed i Valutaraadets Haand, som det nævnte Lovforslag gjorde. Ganske enkelte Varer skulde ganske vist efter det nævnte Forslag kunne indføres uden nogen Valuta-Attest; men det er saadanne Varer som Kul, Raastoffer til Landbruget o. lign., Varer, hvis Import ikke kan forhindres, hvis vi i det hele taget skal blive ved at arbejde i dette Land. For alle andre Varer betød Forslaget faktisk, ligesom det forrige Forslag, et Indførselsforbud. Det var da vor Mening fra Landbrugets Side, i alt Fald fra dem indenfor Landbruget, som jeg repræsenterede, at vi maatte se saaledes paa Sagen, at et saadant Indførselsforbud maatte vi være imod af flere Grunde. Vi mente for det første, at det vilde være i Modstrid med Forbrugernes Interesser. En Mængde almindelige Forbrugsgenstande, Redskaber, Maskiner, Halvfabrikata o. s. v. vil efter et saadant Forslags Gennemførelse blive meget dyrere for Forbrugeren end ellers, med andre Ord, det